

Credințele comunității științifice

Credințele comunității științifice

Poate părea ciudată ideea că în comunitatea științifică – adică a acelor care se numesc oameni de știință – ar putea fi anumite credințe. Doar metoda științifică presupune emiterea unor ipoteze și conceperea unui model care să ofere explicații pentru fenomenele observate și apoi validarea prin experimente a modelului respectiv. Dacă experimentele nu confirmă modelul conceput de omul de știință, atunci, în mod normal, acel model este abandonat. Așa se procedează științific pentru tot ce se poate experimenta. Dar exista și anumite domenii în care nu este posibilă validarea prin experimente. Un exemplu în acest sens ar fi teoriile cosmologice, pentru că este imposibil ca, prin experimente, oamenii să demonstreze fără urmă de îndoială cum s-a format universul în care suntem. În asemenea cazuri, în care nu este posibil să producă demonstrații complete, oamenii de știință adoptă anumite teorii asupra validității cărora reușesc sau nu reușesc să cadă de acord.

Și, atunci când comunitatea științifică este pusă în situația de a aprecia validitatea unei teorii (pentru cazurile menționate anterior, când nu este posibilă demonstrația completă) trebuie să ia în considerare o mulțime de fapte și observații, din care unele vin în sprijinul teorii, iar altele, dimpotrivă, pot să infirmă acea teorie. În cazul când toate faptele și observațiile confirmă o anumită teorie, atunci, evident, după cum este și normal, ea este apreciată ca fiind validă. Dar există și cazuri când unele observații ar confirma teoria, iar altele ar infirma-o. În asemenea cazuri, iată că și la oamenii de știință intervine credința, pentru că omul de știință ajunge să considere că anumite fapte care confirmă teoria lui preferată sunt esențiale, pe când altele, care infirmă acea teorie sunt minore, neimportante, și mici aspecte care cer doar o rafinare a acelei teorii (adică nu o modificare radicală) pentru ca să poată fi explicate și ele. Deci, iată că și oamenii de știință au credințe, după cum au și filosofi. Iar credințele care sunt dominante între oamenii de știință le putem numi credințe ale comunității științifice.

Cum și în ce măsură este afectată societatea din zilele noastre aceste credințe ale comunității științifice? O afectează mult, pentru că, în urma cuceririlor științei și tehnologiei din ultimele două-trei secole, lumea s-a schimbat mult și oamenii au ajuns să aibă încredere în știință și tehnologie – ceea ce nu este rău. Problema cea mai mare este că aceste credințe ale comunității științifice sunt percepute de marea majoritate a oamenilor obișnuiți ca fiind știință și că oamenii de rând ajung în general să aibă la fel de multă încredere în ele ca în legile care sunt verificate temeinic prin observații și experimente sau prin realizări certe în tehnologie (cum ar fi legile pe baza cărora se construiesc avioanele sau reactoarele nucleare sau telecomunicațiile și calculatoarele) și nu gândesc că ar fi posibil ca realitatea să ajungă să răstoarne acele teorii.

O problemă în care se poate vedea manifestată clar o credință a comunității științifice este cea a originii vieții. Comunitatea științifică susține cu tărie teoria că viața a apărut din întâmplare, că prin combinarea întâmplătoare a substanțelor chimice au apărut primele organisme vii unicelulare. Apoi, în continuare, tot la întâmplare, acel organisme au suferit mutații și unele din acele mutații au fost atât de izbutite încât au dus la apariția de noi organisme. Și, tot așa, de-a lungul a sute de milioane de ani, printr-o evoluție la întâmplare și selecție naturală, a apărut toată mulțimea de specii de plante și animale.

Și totuși, după peste 150 de ani în care s-au încercat tot felul de rafinamente, teoria evoluționistă continuă să se confrunte cu fapte care nu sunt deloc de natură să o confirme. Pe vremea lui, Darwin spunea că nu s-au găsit fosile care să confirme evoluția pentru că pe atunci se găsiseră un mic număr de fosile. Acum, deși s-au găsit multe fosile, nu s-au descoperit forme intermediare care să arate trecerea de la o specie de animal la alta. Și, dacă ar fi să fi existat forme intermediare, se pune problema că acele forme intermediare nu ar fi fost bine adaptate nici pentru modul de viață al “strămoșului” de la care au evoluat, nici pentru mediul de viață al noii specii către care au evoluat, ceea ce înseamnă că nu ar fi putut supraviețui. Și fosilele găsite infirmă o evoluție graduală, de genul celei la care se gândise Darwin. Dar, pe atunci nu se cunoștea nimic de genetică și nu se știa rolul ADN. Acum, ținând cont de descoperirile în domeniul geneticii, teoria este că evoluția s-a produs printr-o serie de mutații genetice izbutite, nu gradual.

Dar o mare problemă o ridică tocmai acest ADN, care este programul după care “funcționează” orice organism viu. Este o structură deosebit de complexă, care, dacă ar fi să zicem că a apărut la întâmplare, ar însemna să contrazicem principiul general observat în natură, că orice sistem izolat tinde către o creștere a entropiei, adică spre mai multă dezordine, spre structuri de o complexitate cât mai redusă. Mai mult, ADN conține “programul”, iar celulele vii sunt “mașina” care execută programul. ADN are o structură complexă, iar celula vie are structuri și mai complexe. Care dintre aceste structuri să fi apărut mai întâi? Ar fi ca și cum ne-am întreba ce anume a fost făcut mai întâi: calculatorul sau limbajele de programare și programele pentru calculator? Și știm bine că limbajele de programare și programele pentru calculator au fost dezvoltate odată cu calculatoarele, pentru că altfel nu ar fi avut sens conceperea de limbaje de programare cât timp nu ar fi existat mașini care să execute programe scrise în acele limbaje. Aceasta ne-ar sugera, în modul cel mai firesc, că ADN și organismele vii au fost concepute în același timp și create în același timp.

Și mai este încă ceva: dacă ar fi ca întâmplarea să fi ajuns să producă organisme vii atât de complexe, cum se face că, având inteligență și voință, în niște zeci de ani oamenii nu au reușit să producă nici măcar o celulă vie pornind de la materie ne-vie? Și toate manipulările genetice reușite pornesc de la celule vii preluate din organisme vii deja existente, iar în obținerea prin manipulare genetică a unor noi soiuri oamenii se lovesc de anumite limite. Oare nu ne sugerează aceasta că sunt niște secrete pe care noi nu le cunoaștem și că organismele vii au fost create de o inteligență și o putere superioară?

Și totuși comunitatea științifică susține că, în sute de milioane de ani, întâmplarea a făcut să se dezvolte toată mulțimea de plante și de animale. Aceasta când știu bine că, din întâmplare și din neatenție, eu nu am reușit altceva decât să fac greșeli când scriam programe și că, uneori, pentru a corecta o greșeală de un caracter sau două, am pierdut chiar peste o oră.

Și, cu toate aceste aspecte care infirmă teoria evoluționistă, comunitatea științifică susține că aceasta este singura teorie cu adevărat științifică și refuză să admită că ar fi posibil ca viața să fie creată. Ce este aceasta decât o credință? Din vreme ce nu există nici o demonstrație completă a acestei teorii, iar susținătorii caută să minimizeze importanța aspectelor contrare ei și nu pot aduce ca argument

serios pentru nereușita de a produce viața din materia ne-vie altceva decât: “Dați-ne niște milioane de ani și vom reuși ceea ce a reușit natura!”

Sigur că nu toți oamenii de știință au această credință, dar cei care au această credință sunt cei care se fac cel mai mult auziți, ei bucurându-se de cel mai substanțial sprijin financiar și politic, astfel încât teoria evoluționistă este cel mai larg prezentată în mass-media și este impusă în școli ca fiind singura teorie cu adevărat științifică.

Ideea că viața a fost creată este respinsă pentru că, dacă ar fi admisă, atunci aceasta ar implica existența unui Creator, iar omul, ca ființă inteligentă, ar avea o responsabilitate înaintea Creatorului. Așa că este mai comod pentru om să fugă de această responsabilitate, după cum Biblia spune că Adam, primul om, după ce a păcătuیت neascultând de Dumnezeu, a căutat să se ascundă dinaintea Lui după pomii din grădină.

Și, în zilele noastre, se caută să se impună această credință care îl elimină pe Dumnezeu. Toate acestea pregătesc clipa când “va fi descoperit omul păcatului, fiul pieirii, care se împotrivește și se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau de ce este vrednic de închinare, încât el însuși se așează în templul lui Dumnezeu, prezentându-se pe sine că este Dumnezeu” (2 Tes. 2.4).

clickbible.org